UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Devoti Admodùm Et Consolatione Pleni Confessionales Psalmi Septem

Isidorus <A Cruce>

Dillingæ, 1675

Psalmus V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-53188

Visual Library

PSALMUS V.

MIserias tibi Domine meas revelavi. Non ut tibi notas faciam vias meas, qui omnes ab initio prævidisti, & omnes pressus meos dinumerâsti. *a*

Nôsti enim abscondita tenebrarum, & oculis tuis nuda & aperta sunt omnia.

Ipsáque non modò cernis, sed & discernis cogitationum latebras, & medullas affectionum.

Quas ego detego, ut tegas & protegas, revelo ut abscondas, humiliatúmque & contritum spiritum in me agnoscas.

Et per hujus oblationem Sacrificii, tibi omnium gratissimi, propitius

a *Iob. 31.*

pitius mihi sis, & parcas peccatis meis.

Multa dixi, & quidem gravia, sed pauca hactenùs cõmemoravi.

In pluribus enim pungit me vermis conscientiæ meæ; utinam rodat putredinem, ut rodendo consumatur, & ipse pariter in nihilum redigatur!

Nec foveri incipiat in immortalitate; sed mordeat ut moriatur, & paulatim desinat mordere mordendô.

Sed heu mihi! quia cùm finem me fecisse puto, in annunciandis malis meis, tunc cogor quasi denuò incipere.

Et memoria mea plena spurcitiarum, abundatiùs alias, atque alias recolit sordes.

Rec-

Peccavi enim super numerum arenæ maris; & si mihi centum sint linguæ, sint oráque centum, vix è mille millibus unum referam.

Id tamen dolorem meum auget, quòd omnes transactas fœditates meas, & carnales corruptiones animæ meæ reminisci non possum.

Dum enim nova committo crimina, veterum obliviscor; sed quæ recordor, non silebo.

Non quòd amplius ea amare velim, sed ut te validissimè amem DEUS meus!

Et ut recolenti vias meas nequissimas, in amaritudine recogitationis meæ dulcescas mihi, dul-

dulcedo non fallax, dulcedo amabilis, dulcedo fœlix, & secura!

Amica itaque mihi fuit invidia, & charitas inimica!

Regibus, & Principibus, atque Ecclesiæ Ministris detraxi, & momordi eos mendacî susurrô.

Justorum laudes & merita denigravi, & impiorum facta approbavi.

Si quando probis hominibus laudabilis sermo fuit, obijciebam falsas maculas, & occultos eorum defectus propalabam.

Atque in eos sævissimus, quasi de graviore crimine apud alios eos accusabam.

Si verò contra pravos infamia laborabat, repente exiles virtutes

eorum

eorum concinnabam, & meritis eos, dignioribus se anteferebam; majorísque eis ruinæ causa fui.

Si videbam furem, currebam cum eo; *a* & ut nequitiam meam consummarem, adversùs filium matris meæ ponebam scandalum.

Et à calumnia, & fraudibus consanguineis meis non parcebam.

Optavi proximo meo infelicitates & ærumnas, & in sola morte illius spem meam collocavi.

Innocentium causam non defendi, & nocentibus, quasi de eorum cruciatibus gaudens, improperavi.

Multos temerè culpæ reos esse judicavi, & in oculo fratris mei modicam festucam videns, in

a Psal. 49.

propriis oculis magnam, atque crassam trabem non sensi. *a*

Acediam tanquam matrem colui; fuit otium mihi frater, & fugi omne honestum exercitium ac laborem.

Torpebam per dies, & de quotidianis in me collatis beneficiis, grates DEO meo non reddebam.

Quàm rarò verò per dies, nedum per noctes in lege tua, & in mirabilibus tuis meditatus sum? tu scis Domine!

Insomnem sæpè totam noctem duxi, & cùm mens mea huc atque illuc ab uno Te vagaretur in multa, nuspiam occurristi ei.

Sine te ad lectum accessi, sine te à lecto surrexi, sine te illuxit dies, sine

a Luca 6.

sine te tota pertransiit; & ideo sine te semper fui, qui longè absum à te in tenebroso affectu meo.

Si fortè tamen veniebas mihi aliquando in mentem, & mirabilia opera tua considerare incipiebam, subitò sarcinâ sæculi (sicut in somno assolet) dulciter premebar.

Et cogitationes, quibus meditabar te, similes erant conatibus expergisci volentium; qui tamen superati soporis altitudine, remerguntur.

De rebus conscientiæ meæ sæpè ordinare proposui; sed delusit me semper dies præsens sub expectatione futuri.

Supra fragile & fallibile fundamentum innixus sum, & baculo

arundineo atque confracto incubui.

Et dum in eo confisus putavi firmiter stare, cecidi in ignem, & agnovi cadens, quàm debiliter stetissem.

Inhiavi sitî inextinguibilî honoribus, & lucris; & in his cupiditatibus sævissimas passus sum difficultates.

Quilibet incompositus, & indisciplinatus mihi amicus erat; & veniam amicitiæ coinquinabam sordibûs concupiscentiæ, candorémque ejus obscurabam tartareâ libidine.

Rapiebant me spectacula theatrica, plena imaginibus miseriarum mearum, & fomitibus ignis mei.

Nec

Nec solùm aditus mortis non observavi; sed etiam fenestras ei aperui.

Fuerúntque singula membra mea fenestræ singulæ, quibus ad animam meam mors intravit.

Et sic subeuntibûs novîs, vetustas sordes minimè expurgavi; quin potiùs multa horum in me germinaverunt peccata.

Propter quæ à facie tua ejectus sum, DEUS meus! & à tuæ præsentiæ solamine destitutus, quasi in desperationem corruo, ignorans: quò vadam.

Sed quò à te recedens ibo? aut quis in faciem meam aspiciet, si tuam averteris à me, & velut reprobatum tuo me privaveris conspectu?

Odiosus procul dubio ero omnibus hominibus, & tanquam vagus ac profugus super ierram.

Opprobrium & derisio fiam eis, dum quæsierint à me: ubi est DEUS tuus? & quare repulit te à conspectu suo?

Quid igitur faciam miser, cùm me à protectione tua alienum, & in medio inimicorum meorum, adversùm me fortiter pugnantiũ, à te derelictum intuear?

Faciem tuam Domine requiram, & vultum tuum gemebũndus deprecabor: ne derelinquas me, & ne declines in ira à servo tuo!

Me etenim tanquam fugitivum persequuntur omnes inimici mei, ut comprehendant, & occidant;

&

& ideò ad te, quem fugi, confugere me nunc oportet unicè.

DEUS meus, fortitudo mea, refugium meum, & virtus mea in die tribulationis! *a*

Sicut enim non est DEUS absque te, ita & absque te non est Salvator.

Tu ergo Domine, qui omnes miserias meas nôsti, & à quo figmentum fragilitatis meæ non est absconditum.

Projice post tergum omnia peccata mea, *a* & iniquitatum mearum antiquarum ne memineris. *b*

Sed salvum me fac secundùm misericordiam tuam, ex omnibus persequentibus me, & libera me! *c*

a *Isaia 49.* b *Isaia 38.* c *Psal. 78.*

Quoniam non est, qui redimat, neque, qui salvum faciat. *a* nisi tu Domine, qui salvos facis omnes sperantes in te. *b*

Et liberas pauperem à potente, & de manu fortiorum ejus.

Ne abscondas ergò à me, Domine, faciem tuam; nec despicias me DEUS, salutaris meus, firmamentum meum, & liberator meus!

Quoniam pauper & inops ego sum nimis; *c* oculi autem tui in pauperem respiciunt. *d*

Et si justitia tua me quæsierit, absconde me in sinu benignitatis tuæ, quâ me ferens longanimiter, ad pœnitentiam invitâsti.

Longanimis enim es, patiens &

a *Psal.* 7. b *Psal* 16. c *Psal* 85. d *Ps* 10.

& multùm misericors atque præstabilis super malitia.

Quin imò nihil tibi magis proprium, quàm misereri semper, & parcere.

Et ideò omnium misereris, quia omnia potes; & dissimulas peccata hominum propter speratam pœnitentiam. *a*

Parcis autem omnibus, quoniam tua sunt Domine, qui amas incomparabiliter animas.

Convertere ergò ad me, & eripe afflictam animam meam de omni angustia!

Ut repleatur cor meum laude, & dicat tibi: Benedictus Dominus, qui non permisit me dari in

a *Sap. 11.*

captionem dentibus adversariorum meorum!

Nisi quia Dominus mihi adjutor, fortè vivum deglutissent me.

Nunc autem Anima mea, sicut passer erepta est de laqueo venantium; laqueus contritus est, & ego liberatus sum! *a*

Gloria Patri, & Filio, &c.

Sicut erat in principio, &c.

a *Psalm.* 123.